

Blind Guardian

Recenze – Live (17.10.2010, klub Fléda, Brno)

Je s podivem, že taková veličina, jako BLIND GUARDIAN až do památné neděle 17. října roku 2010 neodehrála na českém území jediný klubový koncert. Po loňském vystoupení na festivalu Masters of Rock se však Krefeldská čtyřka rozhodla k nemalé radosti svých českých a slovenských fanoušků poctit svoji návštěvou moravskou metropoli. Čím více se koncert blížil, tím vzrůstala moje očekávání, přičemž nemalou zásluhu na tom měla nesmírně chvályhodná iniciativa kapely – padlo totiž rozhodnutí, že setlisty umístěné na server setlist.fm budou upravovány a doplňovány podle skutečnosti přímo pány muzikanty. Díky tomu jsem měl možnost s předstihem zjistit, že tento koncert bude minimálně co do výběru skladeb skutečně výjimečný...

Vzhledem k tomu, že to měl být můj první brněnský koncert, neměl jsem sebemenší tušení, co mám od Flédy očekávat. Veškeré obavy se nakonec ukázaly jako liché. Řada příjemných zjištění začala hned po příjezdu na místo. Vstup do klubu se totiž nachází v relativně dlouhém průchodu a včasné příchodí tak nejsou zbytečně vystaveni povětrnostním podmínkám (které sice toho dne nebyli nijak apokalyptické, ale je přeci jen příjemnější stát hodinu a půl v závětrí, než na ulici. Vstupní dveře se otevřely krátce po sedmé hodině večerní a tou dobou už velmi početný dav se začal pomalu sunout dovnitř. Vedení Flédy se patrně snaží dosáhnout světových standardů – s UV senzitivním razítkem na zápěstí jsem se totiž setkal poprvé. Příjemným překvapením číslo dvě se stala šatna. Slečny za pultíkem se ani nezatvářily kysele, když jsem jim svěřil batoh evidentně nacpaný oblečením, které by vydalo dobře na dvě ramínka a naučtovaly si jenom dvacet pět korun paušálu. Oproštěn od tíže přebytečných svršků jsme se vypravil dál do klubu. Musím s povděkem kvitovat oddělení pultů s merchandisem – alespoň částečně se tak odlehčilo tomu vytíženějšímu (který pochopitelně náležel Blind Guardian). Hned po vstupu do hlavního prostoru jsem zamířil k jedné ze tří barů, abych ochutnal, jak že to chutná mnohými zatracované *StaroBahno* – a musím říct, že i přes to, že byly sudy naraženy jen velmi krátce, pití nevyžadovalo žádné sebezapření, ba naopak. To už se ale před pódiem začal tvořit živý zátaras natěšených fanoušků, a tak jsem se s vidinou relativně dobrého umístění připojil.

Nakonec z toho kápala příjemná třetí řada a jelikož nebylo nic lepšího na práci, začal jsem se okázale nudit, protože nástup Steelwing se zdál být v nedohlednu. Z následující půlhodiny se stal jedinou zmíněnou věcí rozměrný větrák na zdi, který jsem vzal na vědomí a uložil ho do paměti pod heslem „To se bude hodit“. Po zdánlivě nekonečné době se ale konečně začalo něco dít na pódiu. Za zvuků jakéhosi intra (které bych jako intro netipoval nebýt toho, že na pódiu ještě nikdo nebyl) přiběhli první a zároveň jediní předskokani – švédští mladíci Steelwing (druhou předkapelou měli být další Švédové – Enforcer, kteří však z mně neznámých důvodů účast na turné zrušili). Jejich nástup bych s dovolením popsal pomocí přepisu toho, co se mi honilo hlavou: „Fajn, intro hraje, tak už spustte. Sláva, konečně se škrábou na pódium! Co to doprdele je?“. Tuhle explozi údivu měla na svědomí jediná věc –

image Steelwing totiž vykazovala takovou výhřevnost, že by s přehledem stačila vytopit menší činžák. Na pódiu se před mými zděšenými zraky zhmotnilo přesně to, co na klasickém heavy metalu osmdesátých let skutečně nesnáším – upnuté leginy, ofiny, bubeník, který vypadal jako bubenice... Prostě radost pohledět. Zděšení z vizáže pánů muzikantů mi bohužel zatemnilo necelou polovinu jejich vystoupení, takže jsem nebyl moc schopen vnímat. Když jsem se ale trochu otřepal, zjistil jsem, že to, co se line z reproduktorů není zas tak špatné. Klasický heavy metal – nic víc, nic míň. Plus body ale pánové zaslouží za skutečně ďábelské nasazení, s jehož pomocí dovedli celkem obstojně rozehřát publikum. Z šesti skladeb, které nám ten večer předvedli mě zaujala jenom jediná – *Sentinel Hill*. V ostatních se ale tu a tam daly také nalézt zajímavé momenty a tak jsem docela zvědavý, co se urodí na nějakém budoucím albu. Jestli se totiž pánové rozhodnou stvořit něco jiného, než vývar Iron Maiden, mohlo by z toho vzniknout něco zajímavého. Muzikantská zručnost, chuť ani energie zde totiž nechybí.

Po Steelwing následující půlhodina příprav uběhla až podezřele svižně, atmosféra stihla za tu dobu pořádně zhoustnou a ve vzduchu visel stále tmavnoucí mrak očekávání. Pak sál potměněl a z reproduktorů se začaly linout první tóny otevírací skladby *Sacred Worlds*. Nástroje pražských filharmonií ale takřka zanikly v ohlušující vlně nadšení, kterou vyvolal nástup bardů na pódium. V tu chvíli mi začalo být jasné, že občasný neduh českého publika, tedy přijetí vlažnější, než by si nastupující kapela zasloužila, se zde konat nebude. Mocná odezva se přelila v ještě mocnější sborový zpěv vzletného refrénu, který se stačil zapsat do paměti fanoušků výrazně lépe, než jsem očekával a celé vystoupení tak nabralo grády, které neztratilo po celou dobu trvání. Zástupce posledního alba následovala řada klenotů původem v devadesátých letech – namátkou povinný *Nightfall, I'm Alive* (která v rámci *Sacred Worlds And Songs Divine Tour* zazněla vůbec poprvé) nebo fantastická skladba *Time Stands Still (At the Iron Hill)*. Výsledkem nebylo nic jiného, než zcela bezbřehá euforie publika, které se zhusta účastnilo zpěvu a Hansi se tak nemusel trápit nad případným výběrem jedné z překrývajících se vokálních linek. Já osobně jsem neměl nejmenší důvod dělat výjimku a pěl jsem z plných plic, nicméně i přes to všechno mi začalo docházet, že oproti loňskému vystoupení na MoR 2009 je to letošní na zcela jiné kvalitativní úrovni. Především pěvec Hansi Kürsch podával naprosto neuvěřitelný výkon a jeho zpěv ani v nejmenším nezaostával za kvalitou studiových nahrávek. Ano, všechny ty hrubé i sametově jemné výšky, které všichni milujeme, se mu podařilo podat bez sebemenšího zaváhání a s neskutečnou silou.

Klobouk dolů Hansi, padám k tvým nohám a prosím o odpuštění při pomyslení, že jsem byl schopen být na vteřinu uvěřit, že nejsi na koncertě schopen uzpívat všechny svoje party. Přesvědčil jsi mne, že jsi skutečně mistrem svého řemesla a budu se bít s každým, kdo by se opovážil tvrdit opak...

Hansi zpíval srdcem a bylo to poznat. Energie, která z něj vycházela, byla skutečně všeobjímající a když k tomu připočtu brilantní komunikaci a přímý kontakt s publikem nebo inteligentní a přitom vtipný komentář mezi skladbami, obraz perfektního frontmana začíná dostávat velmi jasné tvary.

Byla by škoda, kdybych se nepozastavil nad zvukem. Jak nebyl při vystoupení Steelwing moc vyvážený, tak v případě Blind Guardian bylo všechno v nejlepší pořádku to dokonce i v předních řadách. Nevím, jestli si bardí přivezli vlastního zvukaře (zřejmě ano), ale ať tak či onak, musím mu složit poklonu.

Večer dosáhl prvního vrcholu v okamžiku, kdy se sálem rozlehly první tóny nesmrtelného songu z alba *Follow the Blind* – řeč je tu o *Valhalle*. Člověk neznalý poměrů si dovede jen stěží představit, jak to při téhle písni vypadá, ale přál a doporučoval bych všem bez rozdílu hudebního vkusu, aby alespoň jednou zakusili tu nepopsatelnou atmosféru. Právě tady dalo publikum plně vyniknout svému entuziasmu a když se zrovna hromadně nezpívalo, stejně nikdo nezůstal v klidu a dával tou nejlepší formou (skandování, headbang, život!) najevo svůj postoj ke kapele.

Říkám si, že je až dojemné, s jakou urputností se publikum snaží snad při každém koncertu Blind Guardian přiblížit se legendárnímu výkonu svých kolegů, kteří měli tu čest účastnit se natáčení DVD *Imaginations Through the Looking Glass*. Zde se to podařilo beze zbytku a Valhalla se rozléhala sálem ještě notnou chvíli po skončení...

Když dozněla skladba *Imaginations From the Other Side*, Blind Guardian se rozloučili a opustili pódium. Snad všem ale bylo jasné, že ten odchod nebude mít dlouhého trvání. Hromové skandování nakonec kapelu přimělo k návratu a ta nám dala možnost užít si na živo čtrnáctiminutový opus *And Then There Was Silence*. Nádhera – jak jinak. Hned vzápětí ale přišel druhý vrchol – geniální, milovaný, nádherný *Bard's Song – In the Forest*. V ten moment bych dal cokoli za to, abych se mohl na onu třiapůlminutu ocitnout v kůži kohokoli na pódiu. Ten pocit, když pět set lidí zpívá Vaši píseň musí být úžasný... Po této posvátné chvíli už se další dvě písně nesly v dokonale uvolněném duchu. Blind Guardian se s námi rozloučili prostřednictvím další klasiky – *Mirror Mirror* a sen skončil...

Jak už jste asi vytušili, tento koncert se v rámci mých měřítek směle zařadil mezi ty nejlepší, kterých jsme měl tu čest se účastnit. K absolutní dokonalosti mu ale přeci jen dvě drobnosti chyběly. Zaprvé jsem se nedočkal svojí milované *Bright Eyes*, jejichž absenci ale bohatě vyvážil zbytek setlistu, jehož složení bylo skutečně fenomenální a bardům za něj patří můj upřímný dík. Druhou vadou na kráse byl jakýsi dobytek, který se v přestávkách nespočetněkrát a bohužel dost nahlas dožadoval skladby *Goodbye My Friend*, přičemž přes jeho řev nebylo Hansimu rozumět slovo. Jeho zanedbatelná inteligence se naplno projevila v okamžiku, kdy zahulákal něco jako „Hobluj pičo“, čehož si Hansi všiml a odpověděl v tom smyslu, že z oné věty rozuměl akorát jedinému slovu. Díky za skvělou reklamu ty kreténe...

Když ale pomínu tyto zanedbatelné a do značné míry subjektivní drobnosti, jednalo se o skutečně nezapomenutelný zážitek. Opět se musím hluboce poklonit jak před kapelou, tak před publikem, které prokázalo, že fanoušci Blind Guardian patří k tomu nejlepšímu, na co lze v metalových vodách narazit. Zvláštní úctu si však podle mého zaslouží také dva muži, o kterých se moc nepíše – basák Oliver Holzwarth a klávesák Michael Schüren. I přesto, že nejsou stálými členy kapely, odvádějí již třináct let obrovský kus práce a na pódiu je jasně vidět, že to dělají s láskou...

Posledním obrazem, který mi z této akce utkvěl v paměti se až symbolicky stal André Olbrich, který se sklenkou červeného v jedné ruce, lahvinkou téhož v druhé a blaženým výrazem na tváři procházel mezi odcházejícími fanoušky a tu a tam s někým prohodil slovo, zapózoval na fotografii nebo se podepsal. A ležérnost gentlemana, se kterou tak činil, jen vkusně korunovala moje dojmy z celého koncertu...

Setlist Steelwing: Welcome To the Wasteland, The Nightwatcher, Headhunter, The Illusion, Sentinel Hill, Roadkill (...Or Be Killed)

Setlist Blind Guardian: Sacred Worlds, Welcome To Dying, I'm Alive, Nightfall, Fly, Time Stands Still (At the Iron Hill), Valhalla, Time What Is Time, Past And Future Secret, Lost In the Twilight Hall, Tanelorn (Into the Void), Imaginations From the Other Side, /přídavek/ And Then There Was Silence, Bard's Song (In the Forest), Lord of the Rings, Mirror, Mirror

Redaktor: Petr Ježek (webzin Metalista.cz, 19.10.2010, <http://metalista.cz/index.php>)